

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

49. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ
Член на Европейската асоциация
на фестивалите

К 7/М 45

120000868851

БЪЛГАРСКИ КАМЕРЕН ОРКЕСТЪР
Добрич

Диригент

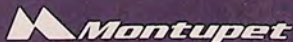
АЛЕКСЕЙ ИЗМИРЛИЕВ

Солист

ЧУАНЮН ЛИ *цигулка, Китай*

25.03 сряда, 19 ч.
зала **Доходно знание**

Ж

7
МЧБ

ПРОГРАМА

.I.

ФРАНЦ ШУБЕРТ

(1797–1828)

Смъртта и момичето

(1824–1826)

Allegro

Andante con moto

Allegro molto

Presto

Преработка за струнен оркестър – Густаф Малер

.II.

АСТОР ПИАЦОЛА

(1921–1992)

Четириете годишни времена на Буенос Аїрес*

(Cuatro Estaciones Porteñas)

Пролет (Primavera Porteña) - *Allegro*

Лято (Verano Porteño) - *Allegro moderato*

Есен (Otono Porteño) - *Allegro moderato*

Зима (Invierno Porteño) - *Lento*

**Регионална библиотека
"Любен Каравелов"**

120000868851

* Първо изпълнение в България

От 1824 до 1826 **Франц Шуберт** композира Струнен квартет №14 в ре минор, наречен по-късно *Смъртта и момичето*. Произведението е емоционално свързано с едноименната песен на автора, съчинена няколко години по-рано. Централно място в квартета заема темата за конфликта между човека и съдбата. Този драматичен сблъсък е представен най-ярко в първата част. Във втората – тема с вариации, е използвана песента *Смъртта и момичето*. Тя се състои от два елемента. В квартета Шуберт използва само този, който се отнася до Смъртта. Цялата пиеса сякаш е наситена с копнеж по смъртта, който дори и народнопесенните интонации и танцови ритми от III и IV част не могат да отстранят. Финалът е сякаш галоп към смъртта и носи дух на безнадежност.

Квартетът е оркестриран за камерен оркестър от Густав Малер през 1894. Неговата версия провokuира към още по-голяма тънкост и нюансираност на звука и сякаш увеличава натрапчиво усещането за смъртта – лишава от сантименталност и търси драматичното. *Аранжировката е забележителна възможност да се разшири и разнообрази репертоара* – казва Юлиан Рахлин. Някои произведения дори са по-известни в оркестрирания си вид – ранните дивертименти на Моцарт, струнните сонати на Росини, Камерна симфония на Шостакович, „Спомени от Флоренция“ на Чайковски... Правейки „версии“ за струнен оркестър на квартетите на Шуберт (*Смъртта и момичето*) и Бетовен (оп. 95), Малер „легалезира“ този подход, което прави и Бърнстейн с късните квартети на Бетовен.

Името на **Астор Пицола** отдавна е синоним на *пробива* на тангото в класическата концертна зала. Той обогатява тангото с класическа полифония, джазова хармония и нови изразни елементи и, изтръгвайки го от танцовите зали, го превръща в сериозна музика – тъй нареченото *Nuevo tango*. През 20. век това е един от най-гръзките опити да се осмисли по свършено нов начин популярната музикална традиция, неслучайно сравняван с Гершуиновата революция в джаза. Отнасяйки се внимателно към музикалния материал, оставен му в наследство, като сюблимира неговата агресивност и съхранява

мъчителната му еротика, Пиацола създава съвършено нов жанр, получил световно признание. През пронизителните мелодии и резки дисонанси прониква печалният трагизъм на ежедневието и непрестанната тъга, безусловно свързани с вечното лутане на самия композитор. Подобно на Малер, той може да бъде наречен трижди отречен: аржентинец, израсъл в Америка; привърженик на тангото в света на класическата музика и джаза; авангардист, предизвикващ раздразнението на привържениците на традиционното танго. Макар и музиката му да печели много симпатии в Европа, САЩ, Бразилия, Мексико, в родната Аржентина той получава признание в последното десетилетие от живота си. *В Аржентина - казва композитора - можеш да смениш стотици президенти, да промениш една религия с друга, но тангото е неприкосновено.*

Но Аржентина е в кръвта му и той непрекъснато се връща към образите от там, запечатани в съзнанието му - заглавието на творбата *Четиригодишни времена на Буенос Айрес (Cuatro Estaciones porteñas)* е насочено както към паралел с едноименното произведение на Вивалди, така и към града, чиито жители единствено носят името *портењос (Porteños)*. Творбата е типична за стила на Пиацола. В нея на базата на традиционното танго оригинално се съчетават джаз и класика - в хармоничните секвенции и полифонични имитации откриваме връщане към Бах, а в острият дисонанс и модуляции намираме модерното, джаза, импровизацията.

Частите са оригинални темпераментни картини, изобразяващи атмосферата в Буенос Айрес по време на всеки годишен сезон.

Творбата е написана за клавирно трио, а оркестрацията за камерен оркестър е на Леонид Десятников, създадена за Гидон Кремер, който с *Кремерата Балтика* записва уникалния проект *Осем годишни времена*.

Това е уникален диалог между двама композитори - Вивалди и Пиацола. Концепцията за този проект възникна у мен отдавна, още когато се влюбих в Пиацола, когото считам за един от най-интересните композитори от края на 20. век. Да обединим тези два опуса ни помогна Леонид Десятников. За нас е много важно да носим на хората ново, свежо

отношение към музиката и мястото ѝ в живота и затова, когато е възможно, се стараем да разнообразим „академичното“ като концепции.

Гигон Кремер

Алексей Измирлиев (1951) учи дирижиране в ДМА П. Владигеров при проф. Константин Илиев. Работи и се учи и от големия български диригент Добрин Петков. Избран е за първия български стипендиант в Германия по линия на Немската академична служба за размяна и получава Майсторска диплома във Висшето училище за музика в Мюнхен, в класа на проф. Х. Михаел.

Специализира при С. Челибидак в Германия и Ф. Ферара и К. М. Джулини в Академия Киджана - Сиена (Италия).

През 1980 е отличен с Трета награда на диригентския конкурс *Виторио Гуи* във Флоренция.

Започва диригентската си кариера във Варненска филхармония. Бил е диригент на Русенска филхармония, Фестивалния симфоничен оркестър, основател и първи музикален директор на Нов симфоничен оркестър, музикален директор на Българския камерен оркестър.

От 2001 до 2007 е музикален директор на Симфоничния оркестър при Националния университет в Сан Хуан (Аржентина), а през периода 2004 – 2005 и на Филхармоничния оркестър в Мендоса (Аржентина).

Дирижира всички български симфонични и камерни оркестри и оперни театри, пътувайки с тях на многобройни задгранични турнета. Печели сериозна репутация като оперен и симфоничен диригент в Германия, Испания, Франция, Италия, Чехия, Швейцария, Румъния, Латвия, Русия, Унгария, Индия, Филипините, Сингапур, Китай, Хонг Конг, Япония, Аржентина, Бразилия, Боливия, Перу, Чили и в зали като *Изуми хол* в Осака, *Аудиторио Насионал* и *Театро Монументал* в Мадрид, *Палао де музика* в Барселона и Валенсия, *аудиторио Мануел де Фаия* в Гранада и др.

Работи с артисти като Ханс-Вернер Хенце, Лучано Берио, Янис Ксенакис, Алберто Лиси, Табеа Цимерман, Марта Аргери и др.

По настоящем е диригент на Български камерен оркестър – Добрич.

Чуанюн Ли е един от водещите цигулари от своето поколение в Китай. С подкрепата на приемача Кинчунг Чой, Ли учи при проф. Й. Лин от централната консерватория в Пекин, продължава в *Джулиард* при Д. Дилей, И. Пърлман и Х. Канг, в колежа по музика към университета в Синсинати и при Д. Корпъс в Ню Йорк, с помощта на фондация *Clarisse V Katrel*. Едва 11-годишен печели Първа награда на Петия международен младежки конкурс *Виенявски*, а малко по-късно и на конкурса *Накамичи*.

Осъществява турнета в Европа, Китай, Япония и САЩ като солист с Ротердамска филхармония, Симфоничен оркестър на Детройт, Хонг-Конгска филхармония, Сингапурския симфоничен оркестър, Исландския симфоничен оркестър, както и с всички големи оркестри от Китай, с дириженти като В. Гергиев, Н. Ярви, Е. де Ваарт, И. Белохлавец, Л. Шуи, У. Иур и др.

През 2002 изпълнява соловата партия за цигулка в саундтрака на филма *Together (2002)* на Чен Каузе. През 2004 е включен в серия радио-телевизионни документални филми в Хонг Конг, които представят изтъкнати млади китайски музиканти.

Ангажиментите му през 2008 включват рецитали в Пекин, Шанхай, Шенжен, Сиатъл, Сан Франциско, Бостън, Вашингтон, както и концертни изпълнения в Хонг Конг, Ксиамен, Испания, Нова Зеландия. Ли има издадени 7 компактдиска, включващи пълен интеграл на 24-те каприза от Паганини, записани на 13 години, *Prophetic Bird, Salut d'Amour* и *The Soul of Violin*, с пианиста Р. Кьониг; и DVD-та *La Ronde Des Lutins, Stradivari Campaign* и *The Magic Violin*, също с Кьониг.

Български камерен оркестър – Добрич е създаден е през 1968 под името Толбухински камерен оркестър. В началото работи с гостуващите дириженти В. Стефанов, К. Илиев, Д. Петков, В. Казанджиев и др. От 1972 диригент на оркестъра е Йордан Дафов. Под негово ръководство оркестърът се издига до един от най-добрите камерни ансамбли в страната. Значително влияние върху състава оказва и тесният контакт с К. Илиев. През този период, наред с многобройните си изяви в България, оркестърът осъществява и първите си турнета в Европа – Румъния, Полша, Чехословакия, Унгария, Холандия, Германия, Швеция, Италия, Франция и др.

През 1990 оркестърът приема името *Български камерен оркестър – Добрич*. Продължава активната си концертна дейност като прибавя нова географска територия за изявите си – Азия. Паралелно с това БКО развива активна звукозаписна дейност в БНР, Радио Франс, Шведското национално радио. Най-често оркестърът е в Испания, Япония и Южна Корея. От 1997 до 2001 оркестърът е с диригент А. Измирлиев, а след това работи с диригентите Е. Димитров, В. Майер и Д. Караминков. От сезон 2008–2009 музикален директор на състава е отново Алексей Измирлиев.

Програмата подготви
Мария Дуканова

